

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 21/2024
22.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Марковић, адвокат из ..., против туженог „Путеви“ д.о.о. Ивањица, чији је пуномоћник Милољуб Јовичић, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2051/18 од 12.02.2019. године, у седници одржаној 22.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2051/18 од 12.02.2019. године, у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П1 219/15 од 14.03.2018. године, ставом првим изреке, поништено је решење туженог под бројем .. од 21.09.2015. године, као незаконито. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати износ од девет зарада, које је остваривао код послодавца у месецу који претходи месецу у коме му је престао радни однос. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавеже тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати преко досуђених до тражених 18 зарада. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове од 118.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2051/18 од 12.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставовима другом, трећем и четвртм изреке и предмет у укинутим деловима враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против праноснажног дела пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 668/2020 од 12.03.2020. године, ревизија је одбачена као неблаговремена.

Одлуком Уставног суда Уж 8388/2020 од 07.03.2024. године, усвојена је уставна жалба туженог и утврђено да је наведеним решењем Врховног касационог суда повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, поништено је решење Врховног касационог суда и одређено да Врховни суд донесе нову одлуку о ревизији подносиоца уставне жалбе изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2051/18 од 12.02.2019. године.

Туженом је другостепена пресуда достављена 22.11.2019. године, па је ревизија поднета препорученом поштанском пошиљком 23.12.2019. године (понедељак) благовремена у смислу одредби чланова 403. став 1. и 103. ставови 1. и 4. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23).

Ревизија је дозвољена на основу одредбе члана 441. ЗПП, па је Врховни суд испитао пресуду у побијаном делу у смислу члана 408. тог закона и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Супротно наводима ревизије, није учињена ни релативно битна повреда одредаба парничног поступка од стране другостепеног суда у смислу одредби члана 374. став 1. у вези члана 396. ставова 1. и 2. ЗПП, пошто побијана пресуда садржи разлоге о неоснованости битних жалбених навода.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од 22.09.2014. године био запослен код туженог на пословима курира у сектору ..., које радно место је укинато општим актом туженог од 06.08.2015. године. Тужени је 18.08.2015. године понудио тужиоцу закључење анекса уговора о раду за радно место портира у погону туженог у селу Тужилац је одбио да закључи понуђени анекс, због чега му је спорним решењем од 21.09.2015. године отказан уговор о раду. Решењем РФ ПИО од 14.01.2002. године тужиоцу је утврђена преостала радна способност као последица болести и одређено је да је способан за обављање послова који не захтевају теже физичко напрезање и рад у нефизиолошком положају тела, као и рад у лошим микроклиматским условима, дизање и ношење терета преко 10 килограма у једном захвату и боравак у аерозагађеним просторијама. На основу налаза вештака медицинске струке и заштите на раду утврђено је да понуђени послови тужиоцу нису у складу са његовом преосталом здравственом способношћу утврђеном решењем од 14.01.2002. године, као и да тужилац није теоријски и практично оспособљен за обављање свих понуђених послова.

Са полазиштем на наведено утврђење нижестепени судови налазе да у конкретном случају нису постојали предвиђени услови за отказ уговора о раду из разлога предвиђеног одредбом члана 179. став 5. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14), пошто су тужиоцу понуђени послови супротни праву

запосленог на безбедност и здравље на раду и забрани обављања послова који би изазвали погоршање здравственог стања запосленог, предвиђених одредбама чланова 12. став 1, 80. и 81. став 2. Закона о раду.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили спорно решење о отказу уговора о раду тужиоцу.

Ревизијом се констатује да су све битне чињенице биле неспорне. По становишту ревидента, одбијање понуде за закључење анекса уговора о раду представља злоупотребу права запосленог и спорно решење је законито, пошто је тужилац обављао послове на радном месту курира након утврђења преостале радне способности, а послови на понуђеном радном месту портира су лакши. Ови наводи немају упориште у утврђењу првостепеног суда, заснованом на налазу вештака адекватне струке, по коме понуђени послови нису били у складу са преосталом здравственом способношћу тужиоца. На изнети начин тужени не побија правилну примену материјалног права, већ утврђено чињенично стање, због чега се у конкретном случају ревизија не може изјавити по члану 407. ЗПП.

Код утврђења да су понуђени послови портира у погону туженог у селу ... могли да изазову погоршање здравственог стања тужиоца, коме је решењем надлежног фонда од 14.01.2002. године утврђена преостала здравствена способност, тужилац је у складу са одредбама чланова 12. став 1, 80. и 81. став 2. Закона о раду основано одбио закључење овог анекса, па је побијана пресуда правилно заснована на закључку да није постојао отказни разлог из члана 179. став 5. тачка 2. Закона о раду, на коме је засновано побијано решење.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**